

Пресвета Богородица својом мајчинском руком уводи у Царство Божје оне који се моле и кају

Беседа Његове Светости Патријарха српског г. Порфирија одржана 6. септембра 2026. године на светој Литургији у манастиру Пресвете Богородице Тројеручице у Дробњацима

У име Оца и Сина и Светога Духа. Браћо и сестре, сабрали смо се на молитву, а молитва је увек и присуство благодати Божје. Дакле, сабрали смо се на месту на којем Бог обитава и где је присутна Његова благодат. И ево, добисмо и неизмерни, несагледиви и надумни благослов да осветимо овај свети храм који је посвећен Пресветој Богородици, Мајци Божјој, Пресветој Богородици Тројеручици.

Пресвета Богородица је Шира од небеса и Часнија од херувима и Славнија од серафима, и Утешитељица је, и Милосрдна је, и Млекопитатељица је, и Тројеручица. Али Она и као Тројеручица има онолико руку колико има оних који се њој обраћају. Јер свако ко молитвом својом испружи руке душе и руке срца, Пресвета Богородица за њега има топлу, меку, мајчинску руку која милује, која штити, која приводи Сину Њеном и Богу нашем, која уводи у Царство Божје оне који се моле и оне који се кају.

Осветили смо овај храм у овој светој обитељи да храм буде кошница, да храм буде место сабирања, најпре игуманије са својим сестрама, да се овде сабирају и узносе молитву Господу како за њих тако и за свакога који дође са смирењем у ову свету обитељ, али и шире од тога, за сву нашу браћу и сестре, православне Србе где год да живе, и наравно, и још шире на крају, за читав свет, да се моле за мир – мир Божји, мир Христов, да он дође у срца њихова, али и у срца свих људи, како би Господ био Све у свему, јер Он јесте Почетак и Крај.

Сабрали смо се, дакле, и радујемо се због тога, јер знамо да манастири, као свештене обитељи, јесу места молитве, али и места утехе. У манастирима живе монаси и монахиње који се најпре труде не само да се угледају, него да и благодаћу Божјом стекну богодолично и Богу слично смирење, крајње смирење. Дакле, овде, на овом месту, као и у свим манастирима, узноси се молитва за све људе. Ово није место осуђивања, ово није место критизера, ово није место гордости, самољубља и самодовољности, него место преображаја, место покајања, и зато јесте место утехе за све и свакога – и најбољег и најгорег. А и то је релативно, ко је бољи, а ко је гори, не суди наш суд људски. Постоји један једини, истински, последњи и најважнији суд. То је суд Божји, суд Христов, у којем централно место заузима љубав Његова, безобална и бескрајна, али и покајање нас људи. У сусрету те две тајне, те две стварности, открива се пред лицем Божјим ко је ко у вечности и за вечност.

Као што смо видели у данашњој причи коју смо прочитали из Јеванђеља по Матеју, имамо заправо два догађаја, две приче. Прва, у којој богати човек позива на свадбу свога сина многе званице, а друга је прича о одећи у коју треба да будемо обучени. Дакле, позива господар своје пријатеље, оне који су му блиски, на свадбу свога сина. Позива на место на којем ће бити радост, песма и игра, јер на свадбу се позива не да бисмо били жалосни, не да бисмо испољили своју малодушност и депресију, не да бисмо држали дистанцу једни од других, него да бисмо сви једним гласом певали и у једном колу

играли. На свадбу се долази као одговор на позив онога који је домаћин, да бисмо с њим успоставили заједницу и да бисмо међусобно градили заједницу, да бисмо све бриге и све невоље оставили за собом и потврдили и показали искључиво и само радост. Радост због радости домаћина, радост због догађаја који се пред нама дешава и радост због тога што можемо да будемо једни с другима.

Овај домаћин позива и ту је заправо тајна која је везана за човека и која је кључ у његовом животу. Јер свакако у овој причи домаћин или господар јесте сам Господ и Он даје све, позива у наручје своје љубави и своје радости, али оставља могућност свакоме од нас да препознамо, да имамо слободу да се одазовемо или не. И видимо да у овој причи свако има неки разлог, ваљано оправдање због којег не може да дође. Као што то често бива у нашим животима, када нисмо учинили нешто што је требало да учинимо, одмах имамо оправдање. Пустите оправдање! Знамо да оно логички и рационално може увек да се скроји, него те питам о томе: да ли си разумео шта је најважније? Која је лествица вредности у твојем животу? Ако те зове Бог у заједницу, у Цркву своју, у Царство своје, а ти имаш важнија посла, имаш неке бриге, ниси завршио одређене задатке које си себи поставио... Дакле, уместо позива Божјег, важније ти је нешто друго, онда си тиме показао колико је твоје срце и твоја душа отворена за оно што је најважније, а то је загрљај и заједница са Богом. Јер у том загрљају је вечност.

И ево, људи из ове приче показују да је неке важнији његов бизнис, да је друге важније да уреди односе са неким људима... Једном речју, сви показују да су важније њихове одлуке него позив и одлука Божја. Показују да им није на првом месту оно што је темељ живота и постојања, оно што је смисао живота, а то је Господ Христос.

И зато, браћо и сестре, поставимо ми Господа Христа Исуса, Спаситеља нашег, на прво место у свом животу. Поставимо Пресвету Богородицу да нам она буде учитељ и учитељица, јер она је Мајка наша. Постанимо послушни Њој као што је Она послушна Сину своме, као што је она послушна Богу. Јер она каже: „Нека буде по речи твојој, по вољи твојој, а не по вољи мојој и по жељи мојој”. Она остварује и потврђује оно што је сам Господ установио када нас је учио како треба да се молимо и када нам је рекао да треба да се молимо када имамо дилему у свом животу или када се молимо за нешто што мислимо да нам је корисно и да је добро. Рекао је да треба, наравно, да се молимо за то, али да молитву завршимо речима: „Ипак, Господе, немој да буде онако како ми хоћемо, нека буде воља Твоја”.

А воља Божја у овој причи јесте да дођемо на свадбу, да дођемо у радост Царства Божјег. Јер ови људи, који су одбили да се одазову, нису рекли: „Не постоји домаћин, не постоји тај господар”. Дакле, нису они имали дилему да ли има домаћина, тј. ми немамо дилему да ли има Бога, ми знамо да је Он онај који јесте. Међутим, често, иако знамо, опредељујемо се за вољу своју, а не за вољу Његову. А једино је воља Његова спасоносна, јер воља Његова је Царство Божје у нама и међу нама, Царство Божје у векове векова.

Ми се одазивамо, наравно, на позив Божји вером, јер прича даље каже: „Иди и позови све на свадбу”. Дакле, неће моћи нико од нас, од људи који су рођени и отишли са овога света и који ће се тек родити и отићи из историје, нико неће моћи да избегне да уђе на свадбу. Иако није хтео, у оригиналу, у Лукином Јеванђељу стоји: „Натерали су све да уђу”, тј. нико није могао да избегне да дође на свадбу, да буде постављен за сто, као што нико неће моћи да избегне када оде са овога света сусрет са Богом. И као што је свадба простор љубави и радости, тако ће и Царство Божје бити простор љубави и радости. И сви ће ући у тај простор, али неће свакоме једнако тај простор пријати. Дакле, нећемо моћи да избегнемо љубав Божју, Господ ће миловати свакога. Али онај који је знао да Господ постоји и опредељивао се да му буде по своме, по његовом, по људском, уколико не уђе у тајну покајања, неће се радовати том загрљају. Загрљај љубави Божје ће му бити мука. А у вечности ће бити том љубављу прожет и загрљен заувек, у векове векова. И у векове векова та иста љубав Божја која ће онима који чезну за њом, који знају да су грешни, да су слаби, али се моле и кају се, та љубав Божја ће бити радост и ослобођење од сваке муке, од сваког недуга и сваке невоље, као што ће за ове друге бити оков, мучан и тежак, из којег у векове векова неће моћи да се ослободе.

Зато, браћо и сестре, да се трудимо да нам одећа буде чиста, не само споља у смислу да идемо у храм Божји и да споља испуњавамо заповести Божје, него да имамо и смирења, да испуњавамо заповести Божје знајући да никада не можемо до краја испунити све, али желимо увек да будемо бољи, све бољи и бољи, и опет уз помоћ Божју, а не без Бога, када заједно са апостолом Павлом кажемо: „И када све учиним, недостојни сам слуга Божји, јер све је од Бога, све је Њиме и у Њему”. Зато, браћо и сестре, одазивајмо се непрестано на позив љубави Божје својим мислима, својим речима, својим делом, својим срцем, читавим својим бићем у покајању и смирењу, како бисмо већ овде и сада знали да је Господ Исус Христос наш Спаситељ, Почетак и Крај, да треба да буде први у нашем животу, јер ће тек онда доћи све на своје место, и да је Њему слава заједно са Његовим Оцем и Сином и Светим Духом сада и увек и у векове векова. Амин.

Беседа на крају свете Литургије

Нека је срећан и благословен данашњи дан и данашњи празник. Нека је на здравље и на спасење молитва и свето причешће. У име свих сабраних честитамо мати Злати. Молимо се Богу да јој Бог да духовне снаге и смирења да води ову свету обитељ, да води Богом поверене сестре ка Царству Божјем,

а свима нама који овде долазимо да и даље има отворену душу, да свако може наћи утеху у Духу Светоме долазећи у ову свету обитељ. Препоручујемо се светим молитвама, мати. Моли се и за све нас, а ми ћемо, наравно, и за све сестре и за тебе, и сви у јединству и љубави да славимо нашег Господа, Једног у Тројици Бога, Оца и Сина и Светога Духа, сада и увек и у векове векова. Амин.

spc.rs